

en Loftsluge og slog, og paa den stærke og vedholdende Rykken i Forstuedøren kunde hun mærke, at Niels igen havde glemmt at lukke Portfløjene. Fra Stalden hørtes nu og da en dyb Brummen af en af Køerne, — og alle disse Lyd vakte hendes husmoderlige Bekymringer. Hun kom til at tænke paa, om Abelone ikke skulde have glemmt at malke Vejrløle-Kvien, inden hun gik, og om der var bleven set godt efter i den Køkkenaske, der om Eftermiddagen var kastet ud paa Møddingen. Abelone var bleven saa adspredt i den sidste Tid og havde faaet saa besynderlig travlt med at kigge ud af Bryggersvinduet, saasnart Niels gik over Gaarden . . . Bare Niels ikke blev for stor paa det over al den Stads, der blev gjort af ham, siden han var begyndt at skrive i Aviserne. Han var allerede bleven svært efterladende med sit Arbejde, syntes hun.

Hun blev afbrudt i sin Tankegang ved en klynkende Lyd inde fra Sovekammeret, hvortil Døren stod paaklem. Det var Gutten, der laa og klagede sig i Søvn. Hans Fader havde om Formiddagen taget ham med til Skibberup, for at han under Gudstjenesten kunde løbe og lege med Aalefiskerens Børn nede ved den friske Strand; men efter Hjemkomsten var han pludselig forsvunden og havde ikke været til at op-
raabe hele Eftermiddagen. Først i Mørkningstiden, efterat Emanuel var gaaet, havde hun fundet ham oppe paa det øverste af Loftstrappen, hvor han havde siddet med Hænderne for sit syge Øre, ganske op-
hovnet i Ansigtet af Graad. Hun havde straks bragt ham tilsengs og heldt nogle Draaber af gamle Stryne-Grethes „Høreolie“ ned i Øret, hvorefter han ogsaa hurtig var falden i Søvn. Men endnu under Søvn
vedblev han af og til at klage sig; og dette fornyede Udbrud af Guttens gamle Lidelse bidrog sin Del til den lidt modfaldne Sindsstemning, hvori hun iaften be-
fandt sig.

Hun havde aldrig ret kunnet forlige sig med